

Arrest

nr. 341 549 van 23 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 20 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 januari 2025 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd op 20 januari 2025 aan de verzoekster ter kennis gebracht en luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Getevallei op 20.01.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw(1):

naam: L.

voornaam: G. S.

geboortedatum: (...) 1996

geboorteplaats: Paramaribo

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort, maar niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

- 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

Betrokkene diende op 20.01.2023 bij de Nederlandse Ambassade in Paramaribo, een aanvraag in voor een visum kort verblijf (doel: familiebezoek; garant/gastheer M.S. uit Waalwijk/NL). Deze aanvraag werd door de Nederlandse autoriteiten geweigerd. Betrokkene diende op 24.11.2023 opnieuw bij de Nederlandse Ambassade in Paramaribo, een aanvraag in voor een visum kort verblijf (doel: familiebezoek; garant/gastheer E.V.M. uit Rotterdam/NL). Deze aanvraag werd eveneens door de Nederlandse autoriteiten geweigerd.

Betrokkene diende op 19.04.2024 voor de derde keer bij de Nederlandse Ambassade in Paramaribo, een aanvraag in voor een visum kort verblijf (doel: familiebezoek; garant/gastheer opnieuw M.S. uit Waalwijk/NL). Deze aanvraag werd door de Nederlandse autoriteiten goedgekeurd. Betrokkene kwam op 07.06.2024 met dit visum C de Schengenzone binnen. Reeds op 22.07.2024 diende zij in Tienen in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse vader. Deze aanvraag werd op 30.10.2024 geweigerd omdat niet werd aangetoond dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst noch dat zij financieel/materieel afhankelijk was/is van de referentiepersoon. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 31.10.2024 per aangetekend schrijven naar betrokkene verzonden voor betekening. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Betrokkene verklaart dat zij geen partner of kinderen in België heeft. Zij stelt dat zij samenwoont met haar vader.

Het feit dat betrokkene haar vader in België verblijft en verblijfsrecht heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Verder verklaart ze dat haar moeder, 2 zusjes en broertje in Nederland verblijven, zonder verdere informatie waardoor verder onderzoek niet mogelijk is. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige broers en zussen. In het arrest Ezzouhdi c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van haar vader.

Een repatriëring naar haar land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met haar familie door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen haar bezoeken in Suriname of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Ze verklaart op

20.01.2025 dat ze geen familie meer heeft in Suriname. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Suriname waar zij tot haar 28 jaar heeft gewoond. Zij kunnen haar desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie. Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.12.2024 dat haar betekend werd op 13.12.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat ze niet kan terugkeren naar Suriname omdat ze er geen familie meer zou hebben. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.12.2024 dat haar betekend werd op 13.12.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

1° Betrokkene heeft een eerder opgelegde preventieve maatregel of minder dwingende maatregel voor vasthouding niet gerespecteerd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.12.2024 dat haar betekend werd op 13.12.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van haar zijn genomen, dat zij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Suriname.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, S. I., administratief deskundige, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Korpschef van de politie Getevallei, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Holsbeek, de betrokkene, L., G. S., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Holsbeek (...)"

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze drie onderscheiden beslissingen omvat: een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake de beslissingen tot terugleiding naar de grens en tot vasthouding met het oog op verwijdering

2.1. De beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het onderhavige beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 20 januari 2025, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2.2. De beslissing tot terugleiding naar de grens

In de beschikking van 11 december 2025 werd aan de beide partijen de volgende vraag gesteld:

“(…) Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging. (...)”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. De ontvankelijkheid van het beroep is een zaak die de openbare orde raakt, zodat het procesbelang desnoods ambtshalve door de Raad moet worden onderzocht.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan de verzoekster blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekster moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoekster toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Op 16 januari 2026 heeft de verweerder, in antwoord op de vraag in de hierboven vermelde beschikking, een aantal stukken overgemaakt waaruit onder meer blijkt dat de verzoekster bij beslissing van 27 februari 2025 werd vrijgesteld en dat zij op 12 maart 2025 te Tienen een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter). De met de thans bestreden akte beoogde gedwongen verwijdering werd zodoende geannuleerd.

Dit houdt onmiskenbaar in dat de verweerder de beslissing om de verzoekster “zonder verwijf” te doen terugleiden naar de grens niet langer handhaaft zodat de beslissing tot terugleiding naar de grens impliciet, doch zeker, is opgeheven.

De op 20 januari 2025 getroffen beslissing tot terugleiding naar de grens sorteert thans derhalve geen enkel rechtsgevolg meer.

De loutere omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling, die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft aangezien ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, verantwoordt op zich niet de nietigverklaring ervan door de Raad. Decisief is immers dat deze of gene beslissing de rechtstoestand van de verzoekster nog beïnvloedt, hetgeen *in casu* niet blijkt (*cf.* RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Gevraagd naar het actueel belang bij het beroep, gelet op de hetgeen voorafgaat, heeft de advocaat van de verzoekster ter terechtzitting aangegeven zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de beslissing tot terugleiding naar de grens.

Ambtshalve dient derhalve te worden vastgesteld dat het beroep, wat de beslissing tot terugleiding naar de grens betreft, onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de bestreden beslissing)

De verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en van de Raad van 16 december over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet "samengelezen met artikel 5 Terugkeerrichtlijn", van de materiële en de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Eerste onderdeel: schending van artikel 7, alinea 1, 1° en 13° Verblijfwet, schending van de motiveringsplicht, schending van de zorgvuldigheidsplicht

1.

Het bevel wordt gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1, 1° en 13° Verblijfwet.

De beslissing motiveert met betrekking tot het bevel en artikel 7, alinea 1, 1° dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel.

Verzoekster stuurde op 27.12.2024 een mail naar de stad Tienen om een afspraak te bekomen om een procedure gezinshereniging op te starten met haar Nederlandse vader.

Wegens nalatigheid van de stad Tienen kon zij pas op 20.01.2025 een afspraak bekomen (stuk 2-3). Diezelfde dag werd zij aangehouden door de politiediensten.

Er kan onmogelijk gesteld worden dat verzoekster zich niet in regel wenst te stellen.

Verzoekster zou op 20.01.2025 in het bezit worden gesteld van een bijlage 19ter, en naargelang de woonstcontrole een attest van immatriculatie.

Dat verwerende partij uiterlijk op diezelfde dag overgaat tot de aanhouding van verzoekster, lijkt allesbehalve een toevalligheid.

2.

Verder betwist verzoekende partij betwist dat zij uiterlijk d.d. 20.01.2025 in het Rijk zou verblijven zonder de daartoe vereiste documenten.

De verwerende partij verliest echter uit het oog dat artikel 7, eerste lid van de Verblijfwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:".

Het artikel stelt dat het bevel genomen wordt 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Verweerder kan dan ook niet voorhouden dat het zou volstaan dat verzoekende partij zich in een van de in het voormelde artikel 7, eerste lid voorziene gevallen zou bevinden en dat abstractie kan worden gemaakt van de zinsnede "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" in deze bepaling.

Het bevel dient bijgevolg minstens te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 Verblijfwet en de motiveringsplicht geschonden zijn.

3.

Het bevel steunt eveneens op artikel 7, eerste alinea, 13° Verblijfwet.

De bestreden beslissing stelt hierover volgende:

“(…)”

Verzoekster heeft in het verleden reeds een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van haar Nederlandse vader. Deze aanvraag werd geweigerd omdat verzoekster niet de juiste documenten voorlegde om te bewijzen dat zij ten laste was.

Verzoekster wenste een nieuwe aanvraag in te dienen en ondernam hiervoor de nodige stappen (stuk 2 en 3).

Zij wenst haar recht op gezinshereniging uit te putten, mede de reden dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20.01.2025 had zij een afspraak om de procedure op te starten en een bijlage 19ter alsook een attest van immatriculatie in ontvangst te nemen.

Zij heeft zich absoluut in regel willen stellen.

Verzoekster verwijst hierbij eveneens naar de proportionaliteit en de evenredigheid (zie infra).

De beslissing moet het evenredigheidsbeginsel respecteren, wat vereist is overeenkomstig de gevestigde rechtspraak.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De ‘fair balance’-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig, minstens manifest onjuist (zie eveneens infra).

Tweede onderdeel, Schending van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Verblijfwet, schending van artikel 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, en schending van artikel 5 Terugkeerrichtlijn,

1.

De beoordelingscriteria artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Verblijfwet, artikel 5 terugkeerrichtlijn:

Artikel 5 Terugkeerrichtlijn luidt:

“Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”

Dit artikel is in de Belgische Verblijfwet omgezet in artikel 74/13 Verblijfwet.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga/ België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/ België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 83).

Verzoekster verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 Verblijfwet.

Verzoekster verwijst naar het UDN-arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018.

Verzoekster verwijst voor wat betreft de grond van beoordeling van dit onderdeel van het middel naar wat gesteld is in ondermeer het UDN-arrest van 12 december 2017 (eigen onderlijning):

“Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Verblijfswet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Verblijfswet zelf. Geen enkele bepaling uit de Verblijfswet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Verblijfswet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée." [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Verblijfswet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Verblijfswet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Verblijfswet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Verblijfswet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

[...]

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut.

[...]

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een situatie van eerste toelating, zoals ook in dit geval aan de orde is, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

[...]

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

[...]

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38).

[...]

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Verblijfwet, is op het eerste gezicht aangetoond.

De verzoekende partij heeft zodoende een ernstige grief, die onder meer betrekking heeft op artikel 8 van het EVRM, aangevoerd.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.”

Uit vermelde rechtspraak blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat ook het respect voor het privéleven een recht is waar eenieder zich op kan beroepen. Verder dienen de hoger onderlijnde principes van het arrest te worden gerespecteerd.

Er moet rekening worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezinsleven en het privéleven, en de appreciatie dient in concreto te geschieden, op basis van werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid moeten worden vastgesteld.

De grondvoorwaarden van artikel 7 moeten vervuld zijn en op hun interne wettigheid beoordeeld worden.

Er dient een actuele en ex nunc afweging te worden gemaakt van de belangen van verzoekster op basis van artikel 74/13 Verblijfswet en artikel 5 Terugkeerrichtlijn.

Artikel 8 EVRM is een waarborg en heeft niet te maken met louter goede wil; er moet in dat kader een nauwkeurig onderzoek geschieden; de beslissing moet op zorgvuldige wijze worden voorbereid en steunen op concrete feiten; het moet gaan om een fair balanceafweging; alle feiten moeten hierbij worden afgewogen. Het is een feitenkwestie die de aanwezigheid van effectief beleefde persoonlijke banden toetst.

2.

Ook de zorgvuldigheidsplicht geldt als specifieke voorwaarde bij het nemen van het bevel.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens deze principes bevestigd:

(a) General principles

193. *The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see King v. the United Kingdom (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and Aronica v. Germany (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also Launder v. the United Kingdom, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and Raidl v. Austria, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).*

194. *The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual’s social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of “private life” within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, Üner v. the Netherlands [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006XII, and Boulif v. Switzerland, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a “family life”, the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the “family life” rather than the “private life” aspect.*

195. *Concerning justification of an interference with a person’s private or family life, it is the Court’s established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being “in accordance with the law”, as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being “necessary in a democratic society” in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, Maslov v. Austria [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; Enea v. Italy [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and S.H. and Others v. Austria [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).*

196. *As to the context of extradition, in the King case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would*

only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

3.

Concrete toepassing op het bevel: Schending van artikel 8 EVRM, al of niet in samenlezing met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van art. 74/13 Verblifswet.

De beoordeling van het gezins- en familieleven van verzoekster is onjuist, minstens onvolledig.

De motivering van gemachtigde omtrent artikel 8 EVRM steunt niet op alle gegevens die beschikbaar zijn in het administratief dossier van verzoekster.

In casu wordt op een zeer summiere wijze verwezen naar artikel 8 EVRM. Er wordt geen actuele individuele beoordeling gemaakt van het gezins- en privéleven van verzoekster.

Verzoekster is een jonge vrouw die bij haar Nederlandse vader woont sinds haar aankomst in België. Zij was reeds ten laste van hem in het land van herkomst.

Verzoekster heeft niemand meer in Suriname. Het overige kerngezin, bestaande uit haar moeder, 2 zusjes en broertje, wonen in Nederland.

Verwerende partij stelt dat zonder verdere informatie hierover geen verder onderzoek mogelijk is.

Verwerende partij onderzoek wel het gehele visumdossier in Nederland maar kan vervolgens deze lijn plots niet meer doortrekken m.b.t. haar kerngezin.

Verzoekster heeft tweemaal een visum type C aangevraagd met reden "familiebezoek". Hiervoor heeft zij onomstotelijk haar banden moeten bewijzen met de garant bij het indienen van de visa.

Verwerende partij gaat hier absoluut onzorgvuldig te werk. Uit de geboorteakte die werd voorgelegd om de verwantschap met haar vader te bewijzen staat eveneens de naam van haar moeder, S., M. C. (stuk 4). Uit het administratief dossier blijkt dat het Schengenvisum dat goedgekeurd werd via Nederland, de garant mevrouw M. C. S. betreft (stuk 5).

Het staat dus onomstotelijk vast dat haar moeder in Nederland woont.

Bovendien woont verzoekster in bij haar vader en is volledig ten laste van hem. Zij had zich reeds ingeschreven voor de opleiding "verzorgende en zorgkunde" via de VDAB (stuk 6bbb).

Hierbij ontvangt zij geen inkomen wat nogmaals wijst op financiële afhankelijkheid.

Bovendien vormt verzoekster een kerngezin met haar vader.

Het staat onomstotelijk vast dat verzoekster en haar vader wel degelijk vallen onder artikel 8 EVRM.

Ten overvloede herhaalt verzoekster dat zij op de dag van haar aanhouding d.d. 20.01.2025 een afspraak had bij de stad Tienen om een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 40bis op te starten.

Zij heeft meerdere malen contact opgenomen met de stad Tienen om zich in regel te stellen.

Verwerende partij gaat dermate onzorgvuldig te werk en schendt hiermee de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht in samenhang met artikel 8 EVRM.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu ontbreekt dit behoorlijk onderzoek en steunt de gemachtigde zich op onjuiste, minstens onvolledige feitelijke gegevens. De zorgvuldigheidsplicht wordt hierdoor geschonden.

Dat derhalve verwerende partij een mogelijke schending van art. 8 EVRM niet heeft kunnen uitsluiten hetgeen een schending van art. 8 EVRM zelve uitmaakt.

Dit had ertoe kunnen leiden dat er geen bevel, alleszins geen bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek, zou gegeven geweest zijn.

Derde onderdeel, schending van het hoorrecht

1.

Wanneer er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen moet het hoorrecht worden gerespecteerd.

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Verblijfwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoekster werd betekend, haar nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn vader en moeder in Nederland, en dit voor een onbepaalde duur, minstens voor lange duur.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Uw Raad stelt dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoekster het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Verzoekster verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 179 397 van 14 december 2016 inzake Bani Bledar t. Belgische Staat, waar de schending van artikel 41 Handvest op zich aanvaard werd.

Verzoekster verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 130 247 van 26 september 2014 inzake Morais t. Belgische Staat, waar het middel ernstig werd bevonden wegens schending van het hoorrecht, in samenhang met artikel 74/13 Verblijfwet en artikel 8 EVRM.

Verzoekster verwijst naar het arrest CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014, naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014 en naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014. Verzoekster verwijst eveneens naar het arrest RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014 dat een gelijklopend standpunt en motivering ontwikkeld als de hierboven aangeduide arresten; verzoekster sluit zich bij die arresten aan.

2.

Verzoekster stelt dat het hoorrecht niet correct werd toegepast.

Zij wordt gehoord met betrekking tot haar gezinsleven waarbij op geen enkele manier afdoende wordt nagegaan waar haar familie verblijft.

Er wordt niet gevraagd naar de namen van haar kerngezin in Nederland, noch naar eventuele andere elementen die aantonen dat zij aldaar verblijven.

Het hoorrecht heeft een dubbel doel namelijk de overheid toe te laten om te beslissen met volledige kennis van zaken en de burger toe te laten om zijn middelen te laten gelden rekening houdend met de ernst van de maatregel dat de overheid jegens hem overweegt te nemen (RvV 14 december 2018, nr. 214.051).

In casu is het onmogelijk dat de verwerende partij de volledige kennis van zaken had om de bestreden beslissing te nemen.

Indien het hoorrecht correct was toegepast had verzoekster de identiteit van haar kerngezin in Nederland kunnen geven, kunnen wijzen op de gezinstoestand met haar vader in België en het feit dat zij op de dag van haar aanhouding een afspraak had bij de stad Tienen om zichzelf in regel te stellen.

3.

Doordat het hoorrecht niet correct werd gerespecteerd, kon de gemachtigde onmogelijk een juiste beoordeling maken in het kader van 8 EVRM en artikel 74/13 Verblijfswet.

Er kan onmogelijk bepaald worden of dat verzoekster een privé- en familieleven in België heeft zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Doordat verzoekster niet correct werd gehoord, kon de DVZ een potentiële schending van artikel 8 EVRM niet uitsluiten.

Doordat verzoekster niet afdoende en niet correct werd gehoord, werd er geen rekening gehouden met bovenstaande elementen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster meent dat haar gezinsleven in België en de afwezigheid van haar gezinsleven in Suriname wel degelijk een element is dat zij had kunnen vermelden indien zij op rechtsgeldige wijze gehoord was en die de beslissing tot afgifte van een bevel had kunnen beïnvloeden en tot een andere beslissing had kunnen leiden.

Zo verzoekster zou gehoord zijn in het kader van de hier bestreden beslissing zou dit tot een andere beslissing geleid hebben, en met name tot het niet afleveren van een bevel.

Het niet honoreren van de hoorplicht kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Dit is in casu onmiskenbaar het geval.

Verwerende partij schendt bijgevolg de hoorplicht in samenlezing met artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Verblijfswet.

In deze optiek verwijst verzoekster ook naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dergelijk behoorlijk onderzoek ontbreekt compleet.

In casu is er dan ook sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, minstens in het licht van 8 EVRM, artikel 74/13 Verblijfswet, en van het hoorrecht.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.”

De verzoekster beroept zich onder meer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 9 november 2017, nr. 239.826; RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 13°, van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat te dezen een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop gericht is te waarborgen dat de verweerder bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin de verplichting tot eerbiediging van de hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt een individueel onderzoek op waarbij wordt nagegaan of de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten de concrete gezins- en/of familiale situatie en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling niet dermate in het gedrang brengt dat diens grondrechten zijn aangetast.

De verzoekster betoogt in dit kader op goede gronden dat de verweerder in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een actuele afweging dient te maken van haar belangen.

De bestreden akte bevat de volgende motieven omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Betrokkene verklaart dat zij geen partner of kinderen in België heeft. Zij stelt dat zij samenwoont met haar vader.

Het feit dat betrokkene haar vader in België verblijft en verblijfsrecht heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Verder verklaart ze dat haar moeder, 2 zusjes en broertje in Nederland verblijven, zonder verdere informatie waardoor verder onderzoek niet mogelijk is. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige broers en zussen. In het arrest Ezzouhdi c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van haar vader.

Een repatriëring naar haar land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met haar familie door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen haar bezoeken in Suriname of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Ze verklaart op 20.01.2025 dat ze geen familie meer heeft in Suriname. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Suriname waar zij tot haar 28 jaar heeft gewoond. Zij kunnen haar desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie. Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Voorafgaand aan deze afwegingen wordt tevens verwezen naar de negatieve beslissing die werd genomen inzake de eerder door de verzoekster ingediende verblijfsaanvraag met het oog op de gezinshereniging met haar in België verblijvende Nederlandse vader:

“Betrokkene kwam op 07.06.2024 met dit visum C de Schengenzone binnen. Reeds op 22.07.2024 diende zij in Tienen in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse vader. Deze aanvraag werd op 30.10.2024 geweigerd omdat niet werd aangetoond dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst noch dat zij financieel/materieel afhankelijk was/is van de referentiepersoon. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 31.10.2024 per aangetekend schrijven naar betrokkene verzonden voor betekening. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing.”

De verzoekster betoogt dat zij reeds op 27 december 2024 aan de diensten van de stad Tienen meldde dat zij een nieuwe aanvraag met het oog op de gezinshereniging met haar Nederlandse vader wenste in te dienen, doch dat zij door nalatigheid van de stad Tienen pas op 20 januari 2025 een afspraak kreeg om in

het bezit gesteld te worden van een bijlage 19ter en, naargelang de adrescontrole, een attest van immatriculatie. De verzoekster geeft aan dat er slechts op summiere wijze wordt verwezen naar artikel 8 van het EVRM, zonder dat een actuele en individuele beoordeling wordt gemaakt van haar gezinsleven. Zij stelt dat zij op de 20 januari 2025 een afspraak had om de indiening van haar aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet te formaliseren en hekelt dat de verweerder haar niet de kans gaf om deze afspraak na te komen door haar diezelfde dag nog aan te houden. De verzoekster besluit dat de verweerder bijgevolg geen behoorlijk onderzoek heeft gevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat hij zich baseert op onjuiste, minstens onvolledige gegevens omtrent haar gezins- en familiale situatie.

Uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken 2 en 3 blijkt inderdaad dat de verzoekster op 20 januari 2025 om 15u bij de diensten van de stad Tienen een afspraak had voor het formaliseren van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dit met het oog op de gezinshereniging met haar vader. Deze afspraak werd slechts verkregen na een rappel van verzoeksters raadsman op 13 januari 2025 en na een eerder door de verzoekster verstuurd verzoek om een afspraak met een e-mailbericht van 2 januari 2025.

De verweerder was onmiskenbaar op de hoogte van het gegeven dat de verzoekster een opnieuw de gezinshereniging met haar vader had aangevraagd. Het administratief dossier bevat immers een e-mailbericht van 13 januari 2025 (stuk 98898321.msg), waarbij de diensten van de stad Tienen aan de diensten van de verweerder het volgende meldden:

"(...)

Beste M,

Ik had naar GH40 gebeld omdat betrokkenen opnieuw GH aanvraagt met haar vader, L. B. De dienst had mij toen aangeraden om een woonstcontrole te sturen teneinde officieel vast te stellen of mevrouw al dan niet vertrokken was naar aanleiding van de Bijlage 13, om het grondgebied te verlaten.

Bij deze het verslag van de woonstcontrole, betrokkene is niet vertrokken maar woont nog steeds op het adres.

(...) "

Op het bij dit e-mailbericht gevoegde verslag van de woonstcontrole wordt ook vermeld dat verzoeksters advocaat bezig is met de zaak.

In het verslag van de politiezone Getevallei van 20 januari 2025 (administratief dossier, stuk 99025026.PDF) wordt bovendien vermeld dat verzoeksters vader op het adres aanwezig was en meldde dat de verzoekster die dag om 15u een afspraak had bij de gemeente om haar oranjekaart te vernieuwen. De verzoekster zelf verklaarde ten aanzien van de politiediensten tevens dat zij (zich) op basis van gezinshereniging wenst te vestigen/verblijven in België.

In deze omstandigheden getuigt het niet van een zorgvuldig onderzoek om over verzoeksters gezins- en familiale situatie louter te stellen dat "het feit dat betrokken haar vader in België verblijft en verblijfsrecht heeft, haar niet automatisch recht op verblijf (geeft)" en om, zonder de concrete actuele situatie van de verzoekster te onderzoeken, louter in het algemeen te poneren "dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige broers en zussen. In het arrest *Ezzouhdi c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van haar vader."

Daar waar de verweerder onmiskenbaar op de hoogte was dat de verzoekster op de datum van de bestreden beslissing zelve naar de diensten van de stad Tienen zou gaan teneinde de nodige documenten neer te leggen inzake een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, kwam het hem toe zich in kennis te doen stellen van de concrete elementen waarop verzoeksters nieuwe verblijfsaanvraag berust teneinde met de nodige kennis van zaken te kunnen beoordelen of er actueel bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen de verzoekster en haar vader voorliggen. Door de verzoekster willens en wetens niet toe te laten haar op diezelfde dag geplande afspraak na te komen voor het formaliseren van een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag en zich vervolgens bij de beoordeling van haar gezins- en familielevens te beperken tot de blote vaststelling dat de verzoekster geen bijkomende banden van afhankelijkheid ten opzichte van haar vader aantoonde, heeft de verweerder verzuimd om een nauwgezet en

zorgvuldig onderzoek conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te voeren inzake verzoeksters actuele gezins- en familiale situatie.

De verdere motivering dat *“Een repatriëring naar haar land van herkomst dan ook niet in disproportionaliteit (staat) ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en geen breuk (betekent) van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met haar familie door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen haar bezoeken in Suriname of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben.”* doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Het gaat immers wederom om vage vaststellingen omtrent verzoeksters *“familie”* in het algemeen, zonder dat hierbij rekening wordt gehouden met de concrete en actuele situatie van de verzoekster die inwoont bij haar vader en die op de dag van de bestreden beslissing een afspraak had om een (tweede) verblijfsaanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet te formaliseren.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is derhalve aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan deze vaststelling niet ombuigen. De verweerder stelt dat verzoeksters intentie om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen zonder invloed is op het gegeven dat zij reeds het voorwerp uitmaakt van een definitief bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 12 december 2024, doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 12 december 2024 enkel een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen (met termijn voor vrijwillig vertrek) en geen inreisverbod. Bovendien verliest de verweerder uit het oog dat de tenuitvoerlegging van het voorgaande bevel om het grondgebied te verlaten conform artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet zou worden opgeschort zodra de verzoekster haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet zou formaliseren (een positieve woonstcontrole vond immers reeds plaats op 13 januari 2025 en ook op de datum van de aanvraag werden de verzoeker en haar vader door de politie samen aangetroffen op het gemelde adres), zoals gepland stond op de datum van de bestreden beslissing.

De loutere verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing en het daarop volgende verweer *“Gelet op het voorgaande kan verzoekende partij evenmin worden gevolgd dat de artikelen 8 EVRM en 74/13 Vreemdelingenwet geschonden zouden zijn wegens een gebrekkige afweging. De huidige bestreden beslissing maakt geen eind aan enig bestaand recht op verblijf van verzoekster, zodat niet kan worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in haar privé- of gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Dat verzoekende partij zelf meent wel degelijk ten laste te zijn van de referentiepersoon is niet van aard de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Zij brengt niets in tegen de pertinente motivering dat zij een volwassen vrouw is van 28 jaar die steeds in Suriname heeft gewoond.”* is evenmin dienstig. Het daarop volgende verweer betreft verzoeksters banden met haar in Nederland verblijvende moeder en *siblings*, hetgeen geen verband houdt met de hierboven vastgestelde onwettigheid.

De Raad wijst er in dit kader tevens op dat het krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan de verweerder toekomt om op zorgvuldige wijze de actuele elementen van verzoeksters gezins- en familiale situatie in rekening te nemen, hetgeen *in casu* inhield dat de verweerder minstens rekening diende te houden met de stukken die de verzoekster op de dag van de bestreden beslissing zou neerleggen tijdens de door de verweerder genoegzaam gekende afspraak om een nieuwe aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet in te dienen met het oog op de gezinshereniging met haar Nederlandse vader, bij wie zij ook inwoont en bij wie zij werd aangetroffen. Het is niet aan de verzoekster om in het kader van het onderhavige geding te bewijzen dat is voldaan aan de in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarde dat zij afhankelijk is van de referentiepersoon. Deze kwestie kan overigens enkel beoordeeld worden door het bevoegde bestuur, zodat de Raad zich hoe dan ook niet kan uitspreken over de vraag of de verzoekster de afhankelijkheid van de referentiepersoon heeft aangetoond.

Het enig middel is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de in de bestreden akte vervatte beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is voor het overige onontvankelijk (zie punt 2.).

4. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing van 20 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is voor het overige onontvankelijk. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve voor het overige samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Aangezien één van de bestreden beslissingen vernietigd wordt, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 20 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing, voor wat betreft de in artikel 1 genoemde beslissing, is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE